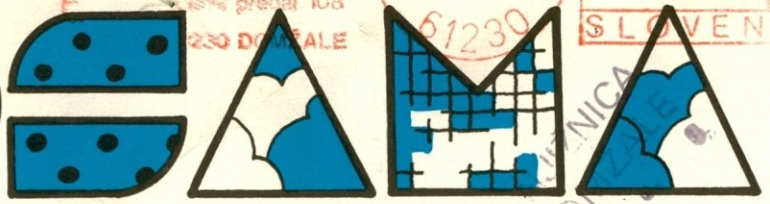

TOSAMA

SLOVENIJA
03.50
SLOVENIJA

KNJIŽNICA DOMŽALE
Ljubljanska 58
61230 DOMŽALE

GLASILO DELAVCEV TOSAME

ŠT. 7 · JULIJ 1992 · LETO XXVII · Izhaja od oktobra 1965

POPOTOVANJE OD VIRA DO SPLITA

29. junija sta se direktor Edvard Peternel in vodja komercialnega sektorja Franc Gornik podala na sorazmerno tvegano, vendar nujno pot ob hrvaški obali. Že nekaj časa namreč ugotavljamo, da tradicionalno dobri poslovni odnosi med Tosamo in tem območjem niso več taki, kot naj bi bili. Direktor je povedal:

“Pot bi morala biti opravljena že prej, vendar vojno stanje, zaradi katerega so bile blokirane prometne poti, tega ni dopuščalo. S Francem Gornikom sva obiskala vse naše kupce: Primorje Makarska, Dalmo Split, Mediko Split, Jadrantekstil Split, Šibenko Šibenik, Zadranko Zadar, nazaj grede pa še dve na Reki in eno na Krku. Namen obiska je bil priti do dna razlogom, zaradi katerih sodelovanje ni več na taki ravni, kot je bilo prej. Želeli smo izvedeti, ali je krivda v Tosami ali pa kje drugje. Večina obiskanih kupcev ima do nas še neporavnane terjatve iz lanskega leta, pa tudi nova naročila so redka.

Po splošnem vtisu obiskano območje ni naklonjeno Sloveniji. Težko bi rekel kaj je temu vzrok. Velikokrat smo slišali očitek, da smo se Slovenci lepo navadili na Hrvaškem prodajati, kupovati pa nočemo. Očitali so nam tudi nekorektno ravnanje Ljubljanske banke do svojih varčevalcev in pa odklonitev hrvaške denarne ponudbe Sloveniji tik pred osamosvojitvijo. Seveda pa je poleg teh povsem političnih razlogov tudi nekaj objektivnih. Med temi je na prvem mestu nizek standard, saj je po pripovedovanju hrvaška povprečna plača 100 DEM. Tudi

promet na to območje je zelo otežen, edina zveza je preko trajekta na Pag, pa tudi ta odpade, če piha burja. Vojna, ki je v Zadru in Šibeniku še močno prisotna – srbska vojska je le nekaj 100 metrov oddaljena – je pustila tu svoje posledice. Trgovine so slabo založene z vsem, ne le s sanitetnim materialom. Vendar pa je po drugi strani v trgovinah poleg karlovskega materiala iz našega asortimana opaziti precej itali-janske robe. Zato se upravičeno sprašujemo, kako da je za uvoz denarja dovolj, za poravnavo že davno zapadlih obveznosti do Tosame pa ne. Poleg vsega naštetega pa moram žal tudi povedati, da teren ni obdelan tako, kot bi moral biti. Glede na to, da naš komercialni predstavnik nekaterih območij zaradi vojne sploh ne more obiskati (Mostar, Metkovič), bi se lahko bolj posvetil preostalemu terenu. Vendar ga očitno bolj kot služba zanima politika...

Plačilna sposobnost kupcev je slaba. Huda bolezen tega območja je nelikvidnost. Po eni strani jim velike vsote dolguje vojska, ki naroča in ne plača, po drugi strani pa imajo poleg nas še vrsto drugih upnikov. Še sami ne vidijo nobene možnosti, da bi dolgove poravnali, če vojne ne bo kmalu konec. Dobili smo precej načelnih ponudb za kompenzacijo, po temeljitejšem pogovoru pa vidiš, da za kompenzacijo nimajo kaj ponuditi. Velik del proizvodnje stoji, pogoste redukcije elektrike ovirajo še tisto, kar sicer obratuje. Naše blago sicer potrebujejo, vendar ga nimajo s čim plačati.

Nedvomno je, da drug drugega potrebujemo. Dogovorili smo se, da bomo vsak po svojih najboljših močeh pripomogli k normaliziranju medsebojnega sodelovanja – oni k poravnavi dolgov, mi pa k dobavi novega blaga. K takemu dogovoru so več kot vse drugo pripomogli dolgoletni dobri osebni odnosi. Vendar pa dodatne težave pri prodaji našega blaga povzročajo obilna humanitarna pomoč v sanitetnem materialu, ki se skorajda ne prodaja.

Glede same poti bi povedal, da je bila psihološko sila neprijetna. Strah pred tem, kaj vse se nam lahko zgodi je sicer kmalu popustil, saj nismo srečali nobenih srbskih vojakov, slišali nobene streljanja. Zaradi pomanjkanja časa si tudi ni bilo mogoče podrobneje ogledati posledic vojne, ki so najbolj prizadele centre mest, zlasti Zadra in Šibenika, periferije pa ne toliko. Trinajst ur dolga vožnja s trajektom od Reke do Splita je bila zelo naporna. V notranjost smo se peljali z avtomobilom našega predstavnika Kunca. Ljudje so vsega že naveličani, vzdušje je povsod mučno. Ogromno je debate o vojni: o razlogih zanjo, o posledicah, težavah. Iz vsega tega izhaja močno sovraštvo do povzročiteljev. O kakem turizmu ni sledu. V celi Dalmaciji nisem videl niti enega osebnega avtomobila ali tovornjaka s slovensko registracijo. Tudi o tujcih ni bilo ne duha ne sluha. Hoteli so polni beguncev, ki se spopadajo s problemom osnovne oskrbe. Ceste so prehodne, policijske patrole in kontrole so pogoste. Po cestah in mestih je ogromno hrvaških vojakov vseh vrst – eni odhajajo v vojsko, drugi se vračajo na dopust. Pristanišča so prazna. V prejšnjih letih je bil živahen tako tovorni kot potniški promet. Zdaj vlada popolno mrtvilo. Celo v reškem pristanišču je pusto, videli smo natovarjati le eno ladjo, medtem ko jih je včasih na natovarjanje ali iztovarjanje čakalo po petnajst.

S poti sem se zaradi vsega povedanega vrnil utrujen, znerviran in z neprijetnimi občutki. S partnerji nam je sicer nekako uspelo najti skupen jezik, vendar brez očitkov in raznih zbadljivk ni šlo. Vendar kljub vsemu mislim, da je prav, da je bila ta pot opravljena. Kakšni so rezultati, se bo pokazalo prav kmalu. Nekaj naročil sva sprejela z g. Gornikom kar spotoma, upam pa tudi, da obljube o poravnavi zapadlih obveznostih ne bodo ostale zgolj obljube.”

MSLIMO NA VAS
Vaša Tosama

PROIZVODNJA SADRONA POVOJEV JE STEKLA

Pregovor pravi: "Kar kdo hoče je mogoče". Dolgoletna želja, da začnemo s proizvodnjo sadrona povojev je izpolnjena. Izdelali smo poizkusne količine sadrona povojev. Še več, v mesecu juliju je vključena že prva količina povojev v operativni plan, ki jih bomo tudi izdelali.

Pot do doseženega cilja je bila dolga. Prvi začetki segajo v leto 1977. Takrat so bili opravljeni prvi poizkusi z zunanjimi sodelavci. Leta 1980 je bil izdelan projekt sadrona, ki je predvideval, da bomo povoje iz mavca, ki je fiksiran na tkanino iz gaze, izdelovali na švicarski opremi. Tudi projekti za ponovno pridobivanje (rekuperacijo) topila segajo v leto 1981. Navedeni projekti so predvidevali, da bomo uporabljali pri izdelavi topilo metilenklorid.

Leta 1986 je bila celotna oprema že montirana, izdelani so bili sadrona povoji. Izdelek žal ni ustezal zahtevam, ki so jih postavili mavčarji. Znatni problemi so se pokazali tudi pri uporabi rekuperacijske naprave za katero ni bilo možno dobiti dovoljenja za uporabo.

Vse do leta 1991 so se odpravljale motnje, ki so nastajale pri proizvodnji in rekuperaciji. Kljub velikim vloženim naporom v tistem času inšpekcijske službe niso izdale vseh ustreznih dovoljenj za obratovanje.

Leto 1991 je bilo pomembno predvsem zaradi tega, ker smo pristopili k spremenjenemu konceptu naprave za ponovno pridobivanje metilenklo-

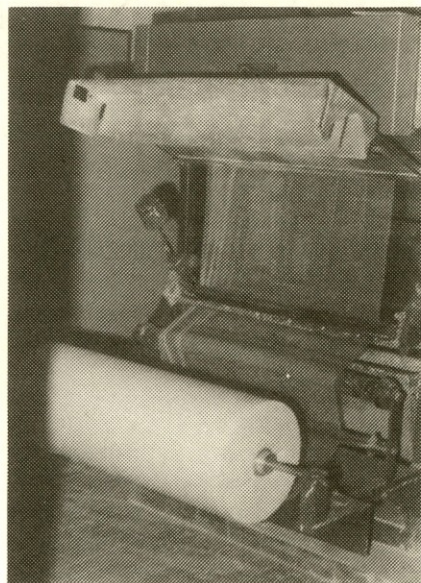
rida, ki je dajal upanje, da bomo pridobili dovoljenje za poizkusno obratovanje. V januarju letošnjega leta smo končno prejeli dovoljenje za obratovanje za dobo dveh let.

Vse nadaljnje delo razvojne službe je bilo usmerjeno v ponovni zagon linije za proizvodnjo sadrona povojev, ki bodo ustrezali končnemu porabniku. Tudi to nalogo smo uspešno izvršili kljub številnim oviram, ki smo jih morali premostiti.

Ravno zaradi številnih motenj, ki so nastale pri tem in so zahtevale trdo in poglobljeno delo, je bil končni uspeh toliko večji.

Vzorci, ki smo jih izdelali v maju in juniju in jih ponudili bolnicam, so ustrezali željam mavčarjev. Posledica tega so bila prva naročila, ki od nas zahtevajo redno proizvodnjo fiksnih mavčevih povojev.

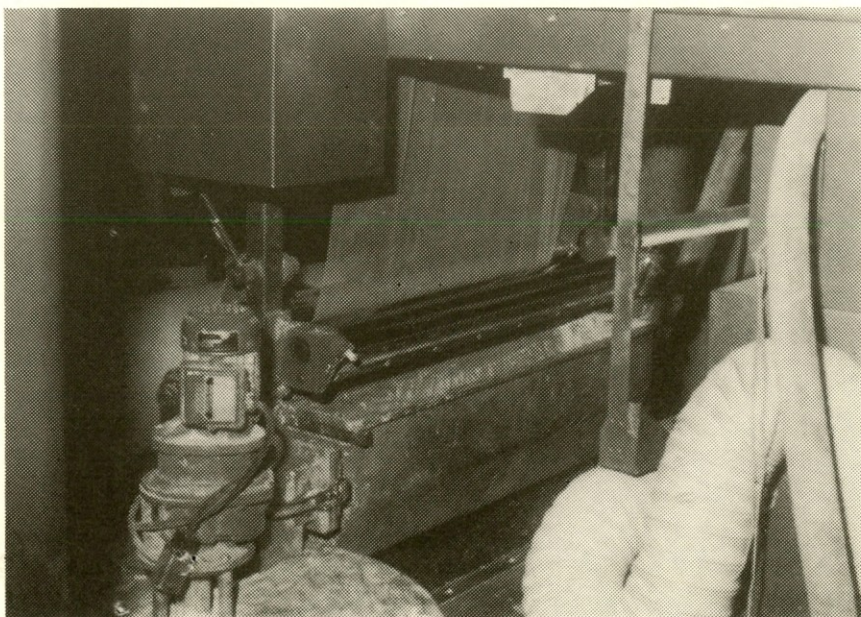
Zadovoljni obrazi sodelujočih v tem projektu se nekoliko zresnijo ob misli, da je nova proizvodnja povezana z okolju ne preveč prijazno tehnologijo.

Meritve, ki so bile v zvezi s tem opravljene bodo pokazale, kako dodatno onesnažujemo okolje. Zaščitna oprema, ki smo jo nabavili za neposredno sodelujoče, bo le eden od ukrepov, ki bo zagotavljal večjo zdravstveno zaščito zaposlenih. Zaščitna sredstva, shranjena v omarici, seveda ne prinašajo željenih rezultatov.

Za zaključek pa tole: Sadrona povoji so bili izdelani v času, ko se je prodaja ostalih izdelkov TOSAME zaradi spremenjenih pogojev poslovanja znatno zmanjšala. Nov izdelek, ki je s tem projektom nastal, bo povečal možnosti za naše preživetje.

Vodja razvojne službe
JOŽE PODPESKAR dipl.ing.

NA PLANINCAH SONČECE SIJE

Morda še veste, da imamo na Veliki planini dve koči? Veste!? In kako to, da Veliko planino tako redko obiščete? To se sprašuje oskrbnik Stane Klopčič, ki je o teh naših objektih povedal naslednje: "Že kar nekaj časa je obisk Velike planine slab. Morda je temu kriv nižji standard, saj se za dopust na morju ali v hribih odloča vse manj ljudi. Vožnja na Veliko planino kar precej stane, za žičnico je namreč treba odšteti kar 400 tolarjev na osebo. Morda pa ljudi moti starost naših hišic. Stari sta že čez 30 let. Ves čas smo redno popravljali in vzdrževali streho, notranjosti pa ne. Zato je le-ta res potrebna temeljite prenove – od ležišč do vse ostale opreme. Vendar, čeprav je oprema stara, deluje vse. Če se slučajno kaj pokvari ali zatakne, gremo gor in napako nemudoma popravimo. Sam grem na Veliko planino najmanj enkrat na mesec, če je treba pa tudi večkrat. Treba je prinesiti plin, popraviti ključavnico itd.

Hišice skušamo držati v kar najlepšem redu, vendar nam to ne uspe vedno. Večina obiskovalcev sicer zna paziti na inventar in vzdrževati red in čistočo. Žal pa je nekaj tudi takih, ki tega ne znajo. Delajo škodo, ne pospravljajo za seboj... kar povzroča slabo voljo drugih obiskovalcev. Pred kratkim smo imeli "čistilno akcijo" hišic in okolice. Nabrali smo za štiri velike vreče smeti. Rad bi opozoril obiskovalce, da v hišicah ne puščajo prazne embalaže in na pol praznih steklenic olja, kozarcev kumaric, gorčice, marmelade. Tega nihče za njimi ne bo uporabil, zato naj ostanke raje pospravijo za seboj. Če se bomo vsi zavedali, kako pomembna je čistoča za počitniške objekte, ki jih izkorišča veliko ljudi, bodo lahko tudi naše hišice dalj časa "zdržale". Ne bi bil rad zoprn, pa vendar moram povedati, da najhujše razdejanje povzročajo razne "mladinske skupine". Obiskovalci so večinoma tuji ljudje, od Tosamovcev je morda le eden ali dva, ki vzameta ključ in povabita družčino. Nič nimam proti temu: naj se veselijo, naj se imajo lepo, naj pijejo in pojejo – vse to je v redu, le še pospravijo naj za seboj!

Na Veliki planini ima koča Zlatorog kakšnih osem ležišč. Irenca pa deset.

Druge koče so kar lepo obiskovane, le naše več ali manj samevajo. V hišicah je električna, voda je neoporečna, saj vsaki dve leti temeljito očistimo črpalke. Če odmislimo starinsko opremo, se da v kočah preživeti kar spodobne "hribovske" počitnice. Vsak, ki gre v hribe mora namreč računati, da ne gre v hotel, da popolnega udobja ne more pričakovati.

BILI SMO NA IDRIJSKEM

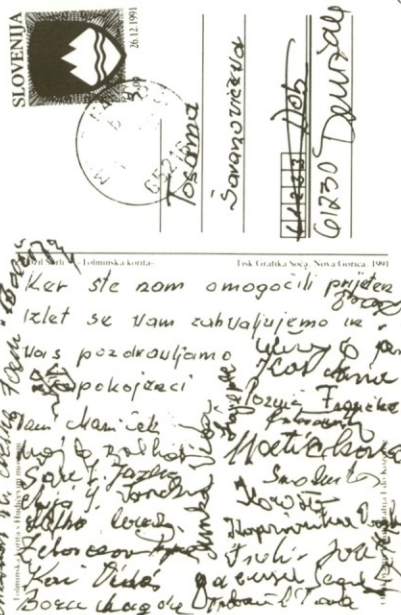
Okoli dvesto upokojevcev Tosame se je letos odpravilo na izlet – na IDRISKO. V ta lepi konec naše Slovenije se malokdaj odpravimo, zato je bil izlet za marsikoga lepo, nepozabno doživetje.

Med vožnjo, ki je bila sicer nekoliko preveč "vijugasta", smo se razgovorili s svojimi nekdanjimi sodelavci, saj se ne videmo vsi tako pogosto in si imamo veliko povedati.

Ob postanku v Idriji smo si privoščili malico s kavico, nato pa smo si ogledali mesto in Mestni muzej, ki je bil nadvse zanimiv.

Posebno zanimivo smo doživljali križarjenje po reki Soči s parnikom LUCIJA. Opazovali smo neokrnjeno naravo in čudovito barvo Soče. Tam biva tudi "zmaj", v votlini nad reko

Zato pa gremo na dopust, da spremenimo okolje, da bo drugače, kot doma. V hribe greš, da se utrušiš, se sprostiš, nadihaš svežega zraka, se sprostiš. Naši hišici stojita deset minut stran od Zelenega roba. Če imaš zelo težko prtljago, te sedežnica pripelje do vrha, tako da vsakdo z lahko pride do koč. Sam imam rad hribe, zato jih priporočam tudi drugim. Pridite na Veliko planino! V miru se boste odpočili, dobro vam bo delo, pa še naše hišice bodo izkoriščene."

in kadar ga kdo zmoti, stegne svoj vrat iz votline, rjove in bruha ogenj.

Kosilo so nam pripravili v hotelu Kompas – Most na Soči. No, ena skupina izletnikov s postrežbo, oziroma s hrano ni bila zadovoljna, na kar so jih, kot nam je znano, naši organizatorji opozorili, vendar ni dosti pomagalo. Prav, da vemo za drugič; očitno se še ne zavedajo, da bi lahko od turizma mnogo bolje živeli!

No, ker hrana ni vse, smo vsi preživeli lep dan, ki se ga bomo radi spominjali in hvaležni smo kolektivu Tosame, da kljub težkim časom ne pozabi na svoje nekdanje sodelavce!

Na fotografijah:
Naši upokojenci pred odhodom na izlet. Dobra volja je najbolja!

UPOKOJITEV

Junija se je upokojila **ANGELCA GOSTIČ**. Ob pogledu nanjo bi človek

težko verjel, da ima za seboj 35 let delovne dobe, od tega kar 33 let v Tosami. V sanitetni konfekciji je bila dolga leta merilka tkanin. Po izjavah sodelavk je bila Angelca tovarišica, kakršno si pri delu le lahko želiš. Brez pritoževanja je sprejela naloženo delo in ga tudi pridno in vestno opravila. Nič ji ni bilo odveč pa četudi je bilo treba ostati na nočnem delu.

Odhaja v več kot zaslužen pokoj. Zdaj se bo lahko bolj posvetila domu na Prevojah in svoji družini. Želimo ji, da bi še dolga leta srečno in mirno živela, kar si verjetno želi tudi sama. Človek, kakršen je Angelca, si to popolnoma zasluži.

SARAJEVO MOJEGA SPOMINA

Grozljive slike sikajo iz ekranov. Gledamo to, kar ni vredno človeka, vredno je kanibala, gledamo črno mašo človeštva, grozljivko v živo.

Kaj vendar opisujem: to je Balkanska krvava rihta.

Nehote, ob slikah razrušenega, požgane Sarajeva mi spomin poleti dobrih deset let nazaj. Še v čas, ko se je šele šušljalo, da SARAJEVO zna biti OLIMPIJSKO MESTO (!!!). Bil sem (kakšna ironija) na enomesečnem vojaškem usposabljanju v (zdaj) zloglasni kasarni Maršal Tito. Pa ne neme-ravam govoriti o tem. Temveč o tem, da sem kljub vsemu imel še dovolj časa prečesati Sarajevo peš ali s tramvajem.

SARAJEVO, ostalo mi bo v spominu kot mesto tako drugačno od naših, pa vendar blizu, ker je (še vidno) čutili dovolj močan vpliv Avstroogrške. Mešanje ver od katoliške, islamske in pravoslavne. Nisem iskal slabega, bil sem kot zvedav turist, ki je vtaknil nos skoraj povsod. Zgodovina je vedno zame nekakšen konjiček, zato ni naključje, da me je pot peljala tudi v Sarajevske muzeje. Imeli so (!) prekrasen naravoslovni in etnografski muzej, ki je v tihoti dvoran pričaral duh časa in ljudi tega prostora in – v bistvu vseskozi izredno krvavo zgodovino.

Tu sta trčila dva svetova – islam in krščanstvo, vse na hrbtih prebivalcev visokih planot in stisnjenih dolin. Ostanki bogomilov so vidni povsod po Bosni in Hercegovini. Ta še vedno ne dovolj raziskana verska in narodnostna skupina še vedno buri duhove zgodovinarjev. Dejstvo je, da je bila to vera avtohtonih ljudi in so si vse tri bojujoče se vere, vsaka po svoje podredila vero in ljudi.

V soseščini je tudi Muzej revolucije. Tudi tu je bilo kaj viditi. Tudi če človek odmisli ideološke prvine (ali pa tudi ne) so se ljudje teh prostorov mogoče prvič in (verjetno) tudi zadnjič borili proti skupnemu sovražniku. Večina okupatorjevih ofenziv je šla južno od Save in je bilo zato tudi primerno razrušeno in požgano.

Zgodovina kot da se ponavlja. Spet bodo Bosanci plačali največji davek razpadu Jugoslavije, ki je bila v bistvu tudi rojena tu. Prepričani so bili, da

so dovolj močni zdržati skupaj (trije narodi) in da jim od zunaj ne bo nihče kos.

Pa se je zgodila Foča, Višegrad itd.

Krvavi puč se je pričel, strasti značilne za Balkan pa so opravile vse ostalo, celemu svetu navkljub.

Stal sem na pločniku na vogalu kjer je Gavrilo Princip (tu je tudi muzej Mlade Bosne) streljal na prestolonaslednika Ferdinanda – kakšna ironija. S strelji v Sarajevu je razpadla Avstroogrška, s strelji na Sarajevo pa dokončno in nepovratno Jugoslavija.

S kolegom – Kamničanom sva se smukala okrog Begove džamije. Od nekod se vzame islamski svečenik in ko je slišal, da sva Slovenca, naju je rade volje popeljal v notranjost, opisal zgodovino džamije nedvomno biser arhi-

tekture in ogromne zgodovinske vrednosti.

Ob slovesu je dejal: "Vesel sem, da se zanimata za zgodovino, vprašanje pa je če bosta še kdaj videla Sarajevo in našo džamijo." Kako preroško zvene danes te besede.

Kdaj se bo še dalo sprehajati ob Miljacki, ki jo prepleta nešteto mostov, da dobiš občutek Benetk, Marin dvor z veliko katoliško cerkvijo obronkih Trebeviča, Mojmila, obiskati vrelo (izvir) Bosne nedaleč od Ilidže. Ponočno bo treba prižgati večni plamen osvoboditeljem Sarajeva – Valterju. Baščaršija, kjer se ti pridihne orient filigranov, copat, opank in rdečih fesov. Bogve, če še stoji čevabdžinica Ferhatović, kjer so bili za moje pojme najboljši čevapi in lepinja.

Če bom še kdaj videl Sarajevo ne vem, vem pa da takšnega, kakšnega imam v spominu – ni več!

NEKATERI SE NE DAJO

Kljub temu, da so naši obmorski počitniški objekti te dni več ali manj nezasedeni, se je nekaj vztrajnih pogumnežev le podalo na pot v Istro. Med njimi tudi naši sodelavki Breda Cerar in Minka Štrukelj z družinami.

BREDA CERAR:

Deset dni dopusta v Vrsarju nam je zelo prijalo. Prehod čez mejo je tekkel brez problemov. Šli smo s kombijem, z goro prtljage, pa vendar smo mejo prestopili, ne da bi bilo treba pokazati kakršen koli dokument. Tudi osebnih izkaznic niso zahtevali. Cesta je bila malodane prazna. V kampu so nas zelo prijazno sprejeli. Kamp je slabo zaseden, približno 1/3 vseh prikolic je polnih. Precej je Italijanov. Nemcev pa skorajda ni videti. Trgovina je dobro založena s prehrabnenimi izdelki, od katerih je skoraj pol slovenskih.

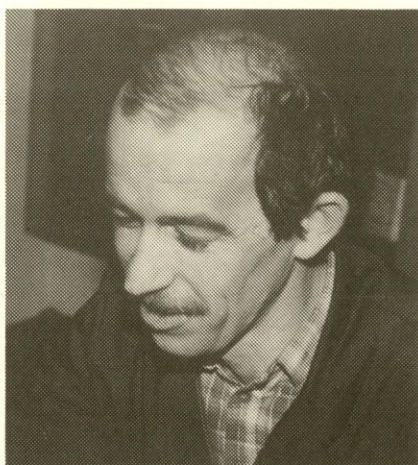
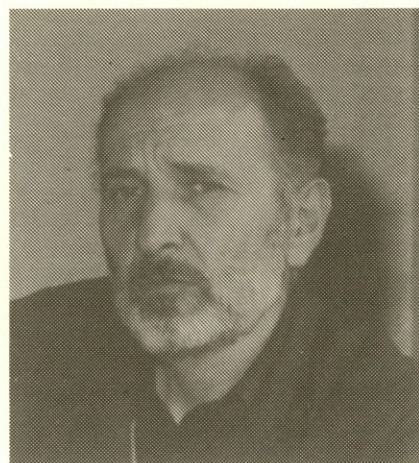
Prodajalci so vsi po vrsti prijazni, prav tako smo bili lepo sprejeti v gostilnah ali restavracijah.

MINKA ŠTRUKELJ

Šli smo sicer le za štiri dni v Vrsar, za praznike od 25. do 28. junija. Bilo je enkratno. Sploh me ne moti, da je v kampu tako malo ljudi. Mir je na plaži, v trgovinah nobenih vrst. Morje neverjetno čisto. Bili smo zelo zadovoljni in presenečeni nad prijaznostjo osebja v trgovinah in gostilnah. Ko smo šli na pizzo nas je natakar celo pozdravil v slovenskem jeziku.

Novi uredniški odbor

Delavski svet za mandat 1992-1994

Kolesarji ekipe »Okoli Slovenije '92« (1000 km) iz Krškega, iz podjetja Papiroti d.o.o., se zahvaljujemo kolektivu Tosame za materialno pomoč. ■

Uredniški odbor TOSAME:

Tinca Ocvirk, Silja Mežnar, Feliks Vodlan ing., Viljem Dolenc ing., Milan Drčar, Marjana Lubinič dipl. iur. – glavna urednica.

Glasilo podjetja TOSAMA
VIR, Šaranovičeva 35

Izhaja enkrat mesečno v 1400 izvodih.

Tisk: Papiroti d.o.o., Krško

Na podlagi zakona o prometnem davku (Ur. list RS 4/92) in mnenja ministrstva za informiranje št.23-201/92 z dne 23.03.1992, sodi časopis med proizvode informativne narave po 13. toč. tar. št. 3, za katere se plačuje 5 % davek od prometa proizvodov.

ANDREJU LAJEVCU V SLOVO

NE BOŠ VEČ SVOJE DUŠE VPRAŠEVAL, ODKOD IN KAM, KAJ PRAV JE, KAJ NI PRAV, KJE LUČ, KJE TEMA JE IN KJE TI POTI K RESNICI VODIJO, KJE K VEČNI ZMOTI.

A. GRADNIK

Sredi načrtov in dela je odšel od nas, kakor po svoji volji naš ANDREJ.

Polnih 11 let je delal z nami v TOSAMI. Kmalu po prihodu je postal član IGD in tekmovalne ekipe.

Imel je veliko željo uspeti in pridnosti mu ni manjkalo. Sodelavci so ga poznali po skrbnosti in natančnosti. Pravica, kakor jo je on spoštoval, je bila najvišji zakon in od nje ni hotel, ni mogel odstopati.

Z velikim ponosom in zadovoljstvom je Andrej skrbel za klima naprave v TOSAMI.

Zdelo se je, da je po letih iskanja našel delo, ki mu bo v zadovoljstvo in bo z njim našel notranjo trdnost.

Prepričani smo bili, da bo uspel tudi zato, ker smo videli in spremljali njegovo srečo, ko je v TOSAMI našel družico in potem mamico male Dragice in Markota.

Še v ponedeljek je s sodelavcem Kogovškom poln vedrine govoril o svoji hiši, ki jo je gradil za ženo Pavlo in svoja malčka v Krtini.

Ko smo ga izročili v skrb njegovemu zavetniku Sv. Andreju, ostajamo nepotešeni, saj ne moremo razumeti skrivnosti življenja, ki se je našemu Andreju izteklo v komaj 28-tem letu.

Počivaj v miru, dragi Andrej!

Osnove in merila pri določanju stroškov, ki jih imajo delavci v zvezi z delom

Osnove v mesecu juliju

Nagrade mentorjem in inštruktorjem

2.718,00 SIT/176 ur

Delo v deljenem delovnem času s

– prekinitivijo nad 2 uri
4.530,00 SIT/176 ur

Dnevnice za službena potovanja v državi

– cela dnevnicca 1.812,00 SIT
– polovična dnevnicca 924,00 SIT
– znižana dnevnicca 670,00 SIT

Kilometrini z osebnimi vozili
16,60 SIT/km

Stroški za prevoz na delo

– oddaljenost do 4 km 100,00 SIT/dan
– oddaljenost od 4 km do 8 km 120,00 SIT/dan
– oddaljenost od 8 km do 12 km 150,00 SIT/dan
– oddaljenost od 12 km do 16 km 170,00 SIT/dan
– oddaljenost nad 16 km 190,00 SIT/dan

Odpravnine nad 20 let delovne dobe 67.947,00 SIT

Osnove za izračun deleža delovne učinkovitosti šoferjev in spremljevalcev

– prevožen kilometer 1,73 SIT
– tekoči kilometer 1,16 SIT
– spremljevalec tovora 0,70 SIT

■ Albina Kosmač

ZAHVALE

Sindikalni organizaciji TOSAME se prav lepo zahvaljujem za večkratni obisk, cvetje in denarno pomoč med mojo boleznijo.

URBANIJA FRANCKA

Sindikalni organizaciji TOSAMA se lepo zahvaljujem za večkratni obisk, cvetje in denarno pomoč v času moje bolezni.

Podjetju pa želim veliko uspehov še naprej.

KLOPČIČ JOŽI

Ob izgubi najinega očeta ANTONA ROKAVEC se iskreno zahvaljujeva sodelavcem iz oddelka konfekcije in mikalnice, ter sindikatu TOSAME za denarno pomoč in darovano cvetje. Hvala tudi vsem za izrečeno sožalje in spremstvo na njegovi zadnji poti.

IVANKA BATIČ
FRANCKA BAJDE

V 28. letu se je nepričakovano poslovil od nas ljubi mož in ati ANDREJ LAJEVEC.

Iskreno se zahvaljujemo celotnemu kolektivu, sindikatu podjetja, sodelavkam in sodelavcem iz mikalnice, ter njegovim sodelavcem iz TRS za denarno pomoč in darovano cvetje.

Hvala oktetu TOSAMA za odpete žalostinke, govorniku za poslovilne besede, praporščaku, IGD TOSAMA in vsem, ki ste nam kakorkoli pomagali in nam lajšali bolečino in ga v tako velikem številu pospremlili v prerani grob.

Vsem še enkrat iskrena hvala.

Žalujoči: žena PAVLA, hči DRAGI, sin MARKO

NAGRADE

To pot ste se z rešitvijo križanke kar potrudili, vendar so bile žal pravilne rešitve samo štiri.

Izžrebali smo:

1. nagrada : MIHELA BREZNIK, konfekcija
2. nagrada : CIRIL GABERŠEK, ekspedit
3. nagrada : URŠKA DERNULOVEC, ekspedit

Čestitamo!